

Arrest

nr. 262 175 van 13 oktober 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat H. L. S. LEUNG
Terninckstraat 13/C1
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 11 oktober 2021 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van 1 oktober 2021 tot afgifte van een inreisverbod en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H.L.S. LEUNG verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 september 2021 wordt verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf in het Rijk, dit naar aanleiding van een winkeldiefstal (betrapping op heterdaad). Op 1 oktober 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing, houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de eerste bestreden beslissing.

Op 1 oktober 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tevens een beslissing, houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies). Dit is de tweede bestreden beslissing.

De repatriëring van verzoeker was voorzien op 14 oktober 2021. Op 8 oktober 2021 wordt de voorziene repatriëring uitgesteld, omdat bijkomend onderzoek door de centrumarts noodzakelijk wordt geacht.

De eerste bestreden beslissing luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van Ninove op 01.10.2021 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer: naam: K. voornaam: M. geboortedatum: (...)1982 geboorteplaats: Tbilisi nationaliteit: Georgië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden; Betrokkene is op heterdaad betrapt op winkeldiefstal (diefstal van werkmateriaal), waarvoor het PV met nr. DE.12.LD.005222/2021 door de politie van Ninove werd opgesteld. Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene verklaart geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben. Hij stelt een aneurysma te hebben, maar kan dit niet staven met medische documenten of met eventuele medicatie. Bovendien vermeldt het verslag van de politie dat er gevraagd werd of medische bijstand nodig was, waarop de betrokkene antwoordde dat dit niet nodig was. Bij aankomst in het centrum zal hij onderzocht worden door een arts. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.*

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ *Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene beweert sinds één dag in België te zijn, maar kan dit niet bewijzen. Hij heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

☐ *Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde. Betrokkene is op heterdaad betrapt op winkeldiefstal (diefstal van werkmateriaal), waarvoor het PV met nr. DE.12.LD.005222/2021 door de politie van Ninove werd opgesteld. Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.*

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene beweert sinds één dag in België te zijn, maar kan dit niet bewijzen. Hij heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene is op heterdaad betrapt op winkeldiefstal (diefstal van werkmateriaal), waarvoor het PV met nr. DE.12.LD.005222/2021 door de politie van Ninove werd opgesteld. Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart dat hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland, Georgië, omdat hij er grote problemen heeft met zijn familie. Hij verklaart tevens asiel te willen aanvragen in België. Indien dat zijn intentie blijft, kan hij steeds een verzoek tot internationale bescherming indienen in het centrum. Betrokkene verklaart een aneurysma te hebben, maar kan dit niet staven met medische documenten of met eventuele medicatie. Bovendien vermeldt het verslag van de politie dat er gevraagd werd of medische bijstand nodig was, waarop de betrokkene antwoordde dat dit niet nodig was. Bij aankomst in het centrum zal hij onderzocht worden door een arts. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene beweert sinds één dag in België te zijn, maar kan dit niet bewijzen. Hij heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert. Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken. Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerstvolgende vlucht met bestemming Georgië. In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, L.D, attaché, gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van de politie van Ninove, en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Merksplas, de betrokkene, K, M, op te sluiten in de lokalen van het centrum te Merksplas."

De tweede bestreden beslissing luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Betrokkene werd gehoord door de politie van Ninove op 01.10.2021 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, Naam : K. voornaam : M. geboortedatum : (...)1982 geboorteplaats : Tbilisi nationaliteit : Georgië

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied. Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België. De beslissing tot verwijdering van 01.10.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.(2)

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene is op heterdaad betrapt op winkeldiefstal (diefstal van werkmateriaal), waarvoor het PV met nr. DE.12.LD.005222/2021 door de politie van Ninove werd opgesteld. Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben. Hij stelt een aneurysma te hebben, maar kan dit niet staven met medische documenten of met eventuele medicatie. Bovendien vermeldt het verslag van de politie dat er gevraagd werd of medische bijstand nodig was, waarop de betrokkene antwoordde dat dit niet nodig was. Bij aankomst in het centrum zal hij onderzocht worden door een arts. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

2. Over de ontvankelijkheid

Wat betreft de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, ingesteld tegen de tweede bestreden beslissing, zijnde het inreisverbod, wijst de Raad erop dat tegen deze beslissing geen dergelijke vordering kan worden ingesteld. Zo heeft het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 141/2018 van 18 oktober 2018 gesteld:

"B.9.3. De vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod, beschikt op grond van de in het geding zijnde bepalingen over de mogelijkheid om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te stellen tegen de verwijderingsmaatregel.

Indien die vordering wordt ingewilligd, kan de vreemdeling voorlopig niet van het grondgebied worden verwijderd en kan het inreisverbod voorlopig evenmin gelden (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nr. 189 847 van 18 juli 2017). In die omstandigheden is dan ook niet aangetoond dat de uiterst dringende behandeling van de vordering tegen dat inreisverbod noodzakelijk is. Indien het door de vreemdeling ingestelde beroep wordt ingewilligd en de verwijderingsmaatregel wordt vernietigd, zal het inreisverbod definitief geen rechtsgrond meer hebben (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nr. 200 476 van 28 februari 2018).

B.9.4. Indien daarentegen de vordering tegen de verwijderingsmaatregel wordt verworpen, blijft ook het inreisverbod zijn uitwerking behouden. In dat geval heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kunnen vaststellen dat er geen redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de verwijderingsmaatregel de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is overeenkomstig artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (artikel 39/82, § 4, vierde lid).

B.9.5. De rechtzoekenden die wensen op te komen tegen het inreisverbod kunnen tegen die bestuurshandeling bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een annulatieberoep indienen en tevens de schorsing ervan vorderen via een gewone vordering tot schorsing, waarover binnen dertig dagen uitspraak moet worden gedaan

Voorts kunnen de betrokken vreemdelingen de Raad ook verzoeken om voorlopige maatregelen te nemen overeenkomstig artikel 39/84 van de wet van 15 december 1980. De Raad kan hierbij alle nodige maatregelen bevelen om de belangen veilig te stellen van de partijen of van de personen die belang hebben bij de oplossing van de zaak, met uitzondering van de maatregelen die betrekking hebben op de burgerlijke rechten.

B.10. Rekening houdend met het bovenstaande is het niet zonder redelijke verantwoording dat tegen het inreisverbod als dusdanig geen vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingesteld, aangezien een dergelijk verbod, indien het wordt opgelegd, steeds gepaard gaat met een beslissing tot verwijdering, waartegen een dergelijke vordering kan worden ingesteld wanneer de tenuitvoerlegging daarvan imminent is."

Uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof blijkt dat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid niet kan worden ingesteld tegen een inreisverbod.

Gelet op het voorgaande is de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, ingesteld tegen het inreisverbod, dan ook onontvankelijk.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Verzoeker is van zijn vrijheid beroofd met het oog op verwijdering op grond van artikel 74/9 van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet in haar nota met opmerkingen. Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. Verzoeker voert een eerste middel aan:

“Eerste middel: schending van artikel 7 al. 1 °3 Vreemdelingenwet; schending van artikel 74/14 §3, 1° en 3° Vreemdelingenwet en schending van artikel 74/11 §2 Vreemdelingenwet.

Eerste onderdeel: schending van artikel 7 al. 1 °3 Vreemdelingenwet.

Doordat verwerende partij het bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker heeft afgegeven in toepassing van artikel 7, al. 1 3° van de Vreemdelingenwet. Doordat verwerende partij van mening is dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Volgens verwerende partij werd verzoeker immers op heterdaad betrapt op winkeldiefstal (diefstal van werkmateriaal) waardoor verwerende partij van mening is dat hieruit kan worden afgeleid dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Terwijl verzoeker betwist dat hij een diefstal heeft gepleegd aangezien hij samen met twee vrienden met de wagen vanuit Frankrijk naar België was gekomen en één van zijn vrienden in Ninove een winkel is binnengegaan. Verzoeker heeft niets gestolen en tijdens het strafonderzoek zal de waarheid aan het licht komen. Verzoeker is dus helemaal nog niet veroordeeld voor een eventuele diefstal. Het vermoeden van onschuld in hoofde van verzoeker wordt derhalve geschonden. Er is dus helemaal geen bewijs dat uit het gedrag van verzoeker kan worden afgeleid dat verzoeker geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Dat verwerende partij dus artikel 7 al.1 °3 van de Vreemdelingenwet heeft geschonden.

Tweede onderdeel: schending van artikel 74/14 §3, 1° en 3° Vreemdelingenwet.

Doordat verwerende partij in de bestreden beslissing aan verzoeker geen termijn toestaat voor vrijwillig vertrek omdat volgens verwerende partij een risico bestaat op onderduiken en dat verzoeker niet meewerkte met de overheden. Terwijl verzoeker helemaal niet wenst onder te duiken. Verzoeker wenst trouwens helemaal niet in België te blijven, verzoeker wenst gewoon zo snel mogelijk terug te keren naar zijn gezin in Frankrijk. Verzoeker werkt wel degelijk mee met de overheden. Verzoeker heeft verklaard dat hij in België geen gezinsleven of minderjarige kinderen heeft. Dit klopt aangezien het gezin van verzoeker in Frankrijk woont. Verzoeker heeft verklaard dat hij een aneurysma heeft. Dit klopt ook, enkel kon verzoeker op 01.10.2021 dit niet staven met documenten, maar hij kan dit thans wel. Nergens blijkt dat verzoeker niet zou meewerken met de Belgische overheden.

Derde onderdeel: schending van artikel 74/11 §2 Vreemdelingenwet.

Aangezien verwerende partij aan verzoeker een inreisverbod van drie jaar oplegt voor het gehele Schengen grondgebied. Aangezien verwerende partij ten onrechte ervan uitgaat dat verzoeker de openbare orde in het Rijk kan schaden door het strafrechtelijk onderzoek niet af te wachten en derhalve het vermoeden van onschuld in hoofde van verzoeker te miskennen. Aangezien verzoeker heeft verklaard dat hij een hersenaneurysma heeft. Aangezien verwerende partij in de bestreden beslissing heeft geschreven dat verzoeker bij zijn aankomst in het CIM onderzocht zal worden door een arts. Aangezien verwerende partij volgens artikel 74/11 §2 Vreemdelingenwet zich kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen. Terwijl verwerende partij echter een inreisverbod aan verzoeker heeft opgelegd en er zelfs een repatriërvlucht naar Tbilisi op 14.10.2021 werd geboekt. Terwijl verwerende partij evengoed eerst een voldoende grondig medisch onderzoek had kunnen afwachten waaruit zou blijken of het voor verzoeker al dan niet medisch verantwoord zou zijn om een vliegtuigreis te maken. Terwijl het gezin van verzoeker in Frankrijk woont en verzoeker door het inreisverbod gedurende minstens drie jaar van zijn gezin gescheiden dreigt te worden. Aangezien de twee jongste dochters van verzoekers nog zeer jong zijn (geboren in 2016 en 2018) en dat een scheiding van drie jaren nefaste gevolgen zal hebben op de relatie van verzoeker met zijn kinderen. Aangezien verzoeker dus van mening is dat verwerende partij, rekening houdende met het individuele concrete geval van verzoeker, om humanitaire redenen, zich had kunnen onthouden van het opleggen van een inreisverbod.”

In een eerste onderdeel van het eerste middel voert de verzoekende partij aan dat ten onrechte is geoordeeld dat zij door haar gedrag geacht moet worden de openbare orde te kunnen schaden.

De kritiek van de verzoekende partij kan niet worden aangenomen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 30 september 2021 op heterdaad werd betrapt naar aanleiding van een winkeldiefstal in een warenhuis te Ninove. Zoals door de gemachtigde in de bestreden beslissing wordt opgemerkt werd hieromtrent door de politiezone Ninove een proces-verbaal opgemaakt.

Gelet op voorgaande vaststelling oordeelt de gemachtigde niet op kennelijk onredelijke wijze om toepassing te maken van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :]3

(...) 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;”

Met betrekking tot het door verzoeker aangehaalde vermoeden van onschuld merkt de Raad op dat de gemachtigde in het raam van zijn eigen bevoegdheden en rekening houdende met de inlichtingen waarover hij beschikt, tot het besluit kan komen dat verzoekers aanwezigheid in het Rijk een gevaar uitmaakt voor de openbare orde. Het is de gemachtigde toegestaan om op verblijfsrechtelijk vlak een standpunt in te nemen met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (cf. RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 11 juni 2015, nr. 231.531). Ook het feit dat verzoeker de inhoud van het proces-verbaal nr. DE.12.LD.005222/2021 betwist, doet geen afbreuk aan het feit dat de gemachtigde kon besluiten dat verzoeker door zijn gedrag geacht moet worden de openbare orde te kunnen schaden, aangezien hij op heterdaad betrapt werd bij een winkeldiefstal.

De aangevoerde schending van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

In een tweede onderdeel van het eerste middel heeft verzoeker kritiek op het feit dat geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, waarbij hij meent dat ten onrechte een risico op onderduiken werd aangenomen.

De kritiek van verzoeker kan niet worden aangenomen. Artikel 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

“§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of; (...)

3° de onderdaan van een derde land [2 een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of; (...)]

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de gemachtigde afdoende heeft toegelicht om welke redenen geen termijn voor vrijwillig vertrek aan verzoeker kon worden toegestaan, en integendeel de terugleiding naar de grens noodzakelijk werd geacht.

De gemachtigde heeft in overeenstemming met artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet het risico op onderduiken beoordeeld op grond van de vastgestelde objectieve criteria, waarbij meer bepaald werd vastgesteld dat verzoeker niet meewerkt of heeft meegewerkt met de Belgische overheden. De gemachtigde verwijst in dit kader op het feit dat verzoeker niet kan bewijzen dat hij op het ogenblik van de vaststelling van illegaal verblijf nog maar één dag in België zou hebben verbleven, terwijl hij evenmin binnen de daartoe gestelde termijnen zijn aanwezigheid op het Belgische grondgebied kenbaar heeft gemaakt aan de Belgische overheid. Het volstaat in dit kader niet dat hij na de vaststelling van zijn illegaal verblijf en na de betrapping op heterdaad bij een winkeldiefstal alsnog bepaalde verklaringen heeft afgelegd ten overstaan van de politiediensten. Op basis van de stukken van het administratief dossier kon de gemachtigde in alle redelijkheid besluiten dat verzoeker niet de intentie had om zijn aanwezigheid op het Belgische grondgebied te melden.

Verzoeker betoogt dat hij helemaal niet in België wenst te blijven, doch dit betoog strookt niet met zijn eigen verklaring op 4 oktober 2021 nog dat hij een verzoek om internationale bescherming in België overweegt in te dienen én is bovendien niet pertinent bij de vaststelling dat er een actueel risico is dat hij zich aan de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing wenst te onttrekken. Bovendien blijft de vaststelling pertinent dat eveneens in toepassing van artikel 74/14, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet werd besloten tot de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek, met name om redenen van openbare orde.

In een derde onderdeel van het eerste middel richt verzoeker zich tegen het opgelegde inreisverbod (bijlage 13sexies). Dienaangaande herhaalt de Raad dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid niet-ontvankelijk is in de mate het gericht is tegen voormelde tweede bestreden beslissing.

Het eerste middel is niet ernstig.

3.3.2. Verzoeker voert een tweede middel aan:

“Tweede middel: Schending van art. 3 EVRM, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Doordat verwerende partij in de bestreden beslissing dd. 01.10.2021 aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten heeft opgelegd met vasthouding en terugleiding naar de grens; en tevens een repatriërvlucht naar Tbilisi op 14.10.2021 heeft voorzien. Terwijl verwerende partij in de bestreden beslissing heeft geschreven dat artikel 3 EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven, louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Dat verwerende partij echter ook in de bestreden beslissing heeft geschreven dat enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, een schending van artikel 3 EVRM aan de orde kan zijn. Dat verwerende partij verder in de bestreden beslissing stelt dat dit in casu niet het geval zou zijn. Terwijl verzoeker heeft verklaard dat hij een hersenaneurysma heeft. Terwijl verwerende partij in de bestreden beslissing heeft geschreven dat verzoeker bij zijn aankomst in het CIM onderzocht zal worden door een arts. Dat verzoeker thans stukken voorlegt waaruit blijkt dat bij verzoeker in 2019 in Frankrijk een hersenaneurysma met hersenbloeding werd vastgesteld en dat verzoeker hiervoor in 2019 in Frankrijk een hersenoperatie heeft ondergaan; dat na een controle in juli 2020 is gebleken dat het hersenaneurysme bij verzoeker was teruggekeerd en dat verzoeker in 2020 opnieuw werd geopereerd en dat verzoeker aan de hersenbloeding cognitieve problemen heeft overgehouden. Dat verzoeker daarom stelt dat hij niet kan reizen met het vliegtuig omdat hij vreest dat hij door het drukverschil opnieuw een hersenbloeding zal krijgen die nog meer hersenschade bij verzoeker zal veroorzaken waardoor de fysieke integriteit, en zelfs het leven van verzoeker in gevaar is. Dat verwerende partij niet

heeft afgewacht om aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten op te leggen zonder termijn voor vrijwillig vertrek en een repatriëringsvlucht op 14.10.2021 heeft geboekt. Dat verwerende partij echter eerst een gedegen medisch onderzoek van verzoeker had kunnen afwachten om een potentieel levensbedreigende vliegreis te organiseren. Dat verzoeker ervan overtuigd is dat dit in casu wel degelijk een uitzonderlijke humanitaire reden is die pleit tegen de uitwijzing van verzoeker en er dus wel degelijk sprake is van een schending van art. 3 EVRM. Aangezien het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Dat als verwerende partij op een zorgvuldige wijze haar beslissing zou hebben voorbereid, dan zou verwerende partij eerst bij verzoeker een gedegen medisch hersenonderzoek laten uitvoeren om er zeker van te zijn dat verzoeker door de opgelegde vliegreis geen nieuwe hersenbloeding kan krijgen met nog meer hersenschade tot gevolg.”

De advocaat van verzoeker stelt ter terechtzitting dat hij de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft ingediend uit de oprechte bezorgdheid dat zijn cliënt niet met het vliegtuig zou worden gerepatriëerd omdat hij een medisch probleem heeft met de hersenen (aneurysma), waardoor de druk in het vliegtuig hem fataal zou kunnen worden.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker bij aankomst in het centrum zal onderzocht worden door een arts. Te dien einde heeft de verwerende partij de repatriëring uitgesteld.

Ter terechtzitting deelt de advocaat van de verwerende partij mee dat verzoeker op 12 oktober 2021 is onderzocht door een arts, maar dat het medisch verslag nog niet is toegevoegd aan het dossier. Hij voegt eraan toe dat verzoeker in geen geval zal worden gerepatriëerd indien het medisch niet verantwoord is.

De advocaat van verzoeker vindt deze garantie afdoende.

Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

3.3.3. Verzoeker voert een derde middel aan:

“Derde middel: Schending van artikel 8 EVRM.

Aangezien verzoeker samen met zijn gezin in Frankrijk woont, meer bepaald op het adres te (...) 06200 Nice. Dat in Frankrijk momenteel nog een procedure hangende is omtrent de verblijfssituatie van verzoeker en zijn gezin. Dat verzoeker door het inreisverbod gedurende minstens drie jaar van zijn gezin gescheiden dreigt te worden. Dat de twee jongste dochters van verzoekers nog zeer jong zijn (geboren in 2016 en 2018) en dat een scheiding van drie jaren nefaste gevolgen zal hebben op de relatie van verzoeker met zijn kinderen. Dat het recht op een privéleven niet absoluut is en dat dit recht volgens artikel 8 EVRM lid 2 beperkt kan worden bij wet in een democratische samenleving nodig in het belang van de veiligheid van het land, de openbare veiligheid, de bescherming van de openbare orde enz. Doordat volgens verwerende partij verzoeker op heterdaad betrapt werd op winkeldiefstal (diefstal van werkmateriaal) waardoor verwerende partij van mening is dat hieruit kan worden afgeleid dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Terwijl verzoeker betwist dat hij een diefstal heeft gepleegd aangezien hij samen met twee vrienden met de wagen vanuit Frankrijk naar België was gekomen en één van zijn vrienden in Ninove een winkel is binnengegaan. Verzoeker heeft niets gestolen en tijdens het strafonderzoek zal de waarheid aan het licht komen. Verzoeker is dus helemaal nog niet veroordeeld voor een eventuele diefstal. Het vermoeden van onschuld in hoofde van verzoeker wordt derhalve geschonden. Dat er dus helemaal geen bewijs is dat uit het gedrag van verzoeker kan worden afgeleid dat verzoeker geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Dat het aan verzoeker opgelegde inreisverbod van drie jaar voor het volledige Schengengebied – zonder dat de strafrechtelijke schuld van verzoeker vaststaat en dus zonder dat het vaststaat dat de openbare veiligheid van het land in gevaar is door verzoeker – zeker niet proportioneel is aangezien verzoeker hierdoor voor ten minste drie jaren gescheiden dreigt te worden van zijn gezin. Dat verzoeker van mening is dat er wel degelijk sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.”

In een derde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van artikel 8 van het EVRM, doordat zij ingevolge de tweede bestreden beslissing gedurende minstens drie jaar van haar gezinsleden in Frankrijk zou worden gescheiden.

De Raad merkt op dat het gezinsleven van verzoeker uitdrukkelijk niet in België wordt beleefd, aangezien zijn gezinsleden zich in Frankrijk bevinden. Bovendien stipuleert de eerste bestreden beslissing uitdrukkelijk dat deze geldt voor het *“grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven”*.

De bestreden beslissing verhindert als dusdanig niet dat verzoeker zijn gezinsleven zou voortzetten in Frankrijk, zodra hij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich naar Frankrijk te begeven. Bovendien verklaart verzoeker zelf dat hij niet in België wenst te blijven.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan in de gegeven omstandigheden niet worden aangenomen.

Het derde middel is niet ernstig.

3.4. Dienvolgens is niet voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan, zoals opgelegd in artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en in artikel 43, § 1 van het PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend eenentwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC